31972L0461

NÕUKOGU DIREKTIIV,

12. detsember 1972,

ühendusesisest värske lihaga kauplemist mõjutavate tervishoiuprobleemide kohta

(72/461/EMÜ)

EUROOPA ÜHENDUSTE NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse asutamislepingut, eriti selle artikleid 43 ja 100,

võttes arvesse komisjoni ettepanekut,

võttes arvesse assamblee arvamust,

võttes arvesse majandus- ja sotsiaalkomitee arvamust

ning arvestades, et:

nõukogu 26. juuni 1964. aasta direktiivi (ühendusesisest värske lihaga kauplemist mõjutavate tervishoiuprobleemide kohta, [1] viimati muudetud nõukogu 27. oktoobri 1970. aasta direktiiviga [2]), elluviimisel ei ole soovitud tulemust, kuni ühendusesisest kaubandust takistavad liikmesriikide erinevad tervishoiunõuded liha osas; kõnealuste erinevuste kõrvaldamiseks tuleb liikmesriikide tervishoidu käsitlevad sätted liha osas ühtlustada;

eelkõige informeerituse parandamiseks, mis puudutab loomade, millest saadud värske liha saadetakse teise liikmesriiki, tervislikku seisundit, tuleks sätestada, et teatavat liiki loomad peavad olema viibinud teatava aja ühenduse territooriumil, välja arvatud juhul, kui sihtriik teeb erandi, teatades sellest teistele liikmesriikidele ja komisjonile;

episootiliste haiguste leviku vältimiseks värske liha kaudu tuleks ühendusesisesest kaubandusest välja arvata värske liha loomadelt, kes saabuvad põllumajandusettevõttest või piirkonnast, mille suhtes on vastavalt ühenduse eeskirjadele kehtestatud tervishoiualased piirangud;

tuleks hoolitseda selle eest, et ühenduse eeskirjadele mittevastavale värskele lihale ei anta nendes eeskirjades sätestatud tervisemärki;

liikmesriikidel peab olema õigus keelata liha sissetoomine oma territooriumile, kui see ei vasta ühenduse tervishoiualastele sätetele; kaubasaatjal või tema esindajal peaks olema taotluse esitamise korral võimalik liha tagasi saada, kui seda ei takista tervishoiuga seotud põhjused;

keelu või piirangu korral tuleb selle põhjustest teavitada kaubasaatjat või tema esindajat ja ekspordiriigi pädevaid asutusi, et viimased oleksid nendest teadlikud;

[1] EÜT 121, 29.7.1964, lk 2012/64.
[2] EÜT L 239, 30.10.1970, lk 42.

liikmesriikidel peab olema õigus mitte lubada oma territooriumile värsket liha liikmesriigist, kus on puhkenud episootiline haigus; võib episootilise haiguse iseloomust ja eripärast sõltuvalt sellist piirangut kohaldada ekspordiriigi territooriumi mingist osast või kogu territooriumilt pärit lihale; nakkushaiguse puhkemise korral liikmesriigi territooriumil on vaja kiiresti võtta selle tõrjeks vajalikud meetmed; selliste haigustega kaasnevaid ohtusid ja nõutavaid kaitsemeetmeid tuleks kogu ühenduses käsitleda samal viisil; nõukogu 15. oktoobri 1968. aasta otsusega [1] loodud alaline veterinaarkomitee peaks sel eesmärgil kehtestama ühenduse erakorralise korra vajalike meetmete võtmise suhtes;

näib olevat soovitav sätestada selles direktiivis mittediskrimineerimise üldpõhimõte; kuni konkreetsete ühenduse eeskirjade kehtestamiseni impordi kohta kolmandatest maadest tuleks vastavalt sellele selgesõnaliselt sätestada, et kord, mille iga liikmesriik kehtestab kolmandate riikide suhtes, ei peaks olema soodsam kui kord, mida vastavalt käesolevale direktiivile kohaldatakse liikmesriikide vahelise kaubanduse suhtes,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA DIREKTIIVI:

Artikkel 1

1. Käesolevat direktiivi kohaldatakse ühendusesisese kauplemise suhtes koduveiste, -sigade, -lammaste ja -kitsede ja kabjaliste koduloomade värske lihaga.

2. Kõiki nende loomade inimtoiduks sobivaid osi loetakse lihaks.

3. Värskeks loetakse igasugust liha, mis ei ole läbinud säilitamismenetlust; käesoleva direktiivi tähenduses käsitletakse siiski värske lihana jahutatud ja külmutatud linnuliha.

Artikkel 2

Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) *riiklik veterinaararst* – liikmesriigi pädeva keskasutuse poolt ametisse määratud veterinaararst;

b) *ekspordiriik* – liikmesriik, kust värsket liha saadetakse teise liikmesriiki;

c) *sihtriik* – liikmesriik, kuhu saadetakse lihatooteid teisest liikmesriigist.

[1] EÜT L 255, 28.10.1968, lk 23.

Artikkel 3

Ühe liikmesriigi territooriumilt võib saata teise liikmesriigi territooriumile ainult värsket liha, mis vastab järgmistele nõuetele.

a) Kodulammaste, -kitsede või kabjaliste koduloomade liha peab, ilma et see piiraks artikli 6 kohaldamist, olema pärit loomadelt, kes on olnud ühenduse territooriumil vähemalt 21 päeva vahetult enne tapmist või sünnist alates alla 21 päeva vanuste loomade puhul.

b) Liha ei tohi olla saadud loomadelt, mis tulevad majandist või piirkonnast, mille suhtes tervishoiualastel kaalutlustel kehtib keeld vastavalt nõukogu 26. juuni 1964. aasta direktiivi artikli 3 lõike 2 punktile b ühendusesisesest veiste ja sigadega kauplemist mõjutavate loomatervishoiuprobleemide kohta, [2] viimati muudetud nõukogu 7. veebruari 1972. aasta direktiiviga, [3] suu- ja sõrataudi, seakatku või Tescheni haiguse puhangu tõttu, mille suhtes kõnesolevad loomad on vastuvõtlikud.

c) Liha ei tohi olla saadud tapamajadest, kus on registreeritud suu- ja sõrataudi, seakatku või Tescheni haiguse juhtumeid.

Mõne nimetatud haiguse puhangu korral tagavad liikmesriigid, et liha, mille puhul kahtlustatakse saastumist, ei satu ühendusesisesesse kaubandusse.

Artikkel 4

Ilma et see piiraks artikli 3 punkti b sätteid, tohib värsket sea-, lamba- ja kitseliha saata teise liikmesriigi territooriumile üksnes tingimusel, et need loomad ei ole pärit ekspordiriigi põllumajandusettevõttest, mille suhtes kehtib tervishoiualastel põhjustel keeld sigade, lammaste või kitsede brutselloosi puhangu tõttu.

Selline keeld peab kestma vähemalt kuus nädalat alates viimase haigusjuhtumi ametlikust registreerimisest.

Artikkel 5

1. Liikmesriigid tagavad, et artiklite 3 ja 4 nõuetele mittevastavatelt loomadelt saadud värskele lihale ei anta tervisemärki, mis on sätestatud ühendusesisest värske lihaga kauplemist mõjutavaid tervishoiuprobleeme käsitleva direktiivi A lisa IX peatükis.

[2] EÜT 121, 29.7.1964, lk 1977/64.
[3] EÜT L 38, 12.2.1972, lk 95.

2. Sihtriik võib keelata värske liha sissetoomise oma territooriumile, kui on tõestatud, et artikleid 3 ja 4 ei ole järgitud.

3. Sellisel juhul peab sihtriik kaubasaatja või tema esindaja palvel lubama kogu värske liha partii tagasisaatmist, tingimusel et see ei ole vastuolus tervishoiunõuetega.

4. Sihtriigi pädev asutus võib lasta partii hävitada, juhul kui ringlusesse suunamine on keelatud vastavalt lõikele 2 ja kui vastavalt olukorrale ekspordiriik riik või transiitriik ei luba partiid tagasi saata.

5. Käesoleva artikli lõigetes 2, 3 ja 4 viidatud meetmete rakendamise suhtes kohaldatakse ühendusesisest veise- ja seakaubandust mõjutavate tervishoiuprobleemide direktiivi artikli 6 lõiget 7.

Artikkel 6

1. Käesolev direktiiv ei mõjuta liikmesriikides kehtivate õigusaktidega sätestatud edasikaebeõigust käesolevas direktiivis sätestatud pädevate asutuste otsuste peale.

2. Iga liikmesriik annab eksportijale, kelle värsket liha ei tohi ringlusesse lasta vastavalt artikli 5 lõikele 2, õiguse nõuda veterinaareksperdi arvamust. Iga liikmesriik tagab, et enne kui pädevad asutused võtavad muid meetmeid, näiteks liha hävitamine, on veterinaarekspertidel võimalus kindlaks määrata, kas artikli 5 lõike 2 tingimused on täidetud.

Veterinaarekspert peab olema muu liikmesriigi kui ekspordi- või sihtriigi kodanik.

Komisjon koostab liikmesriikide ettepaneku põhjal loetelu veterinaarekspertidest, kes võivad kõnealust arvamust esitada. Pärast liikmesriikidega konsulteerimist kehtestab komisjon kohaldatavad üldeeskirjad, eelkõige selliste arvamuste koostamise korra kohta.

Artikkel 7

1. Sihtkohamaad võivad anda ühele või mitmele ekspordiriigile üldlube või teatavate juhtudega piiratud lube värske liha sisseveoks oma territooriumile, mis erandina artikli 3 punktist a ei ole pärit loomadelt, kes on viibinud ühenduse territooriumil vahetult enne tapmist vähemalt 21 päeva või sünnist alates alla 21 päeva vanuste loomade puhul.

2. Kui sihtriik annab üldloa vastavalt lõikele 1, teatab ta sellest viivitamata teistele liikmesriikidele ja komisjonile.

3. Kui sihtriik annab ühe lõikes 1 sätestatud lubadest, tuleb transiitveo korral taotleda vastavat luba ka asjaomastelt transiidiriikidelt.

Artikkel 8

1. Ohu korral, et teisest liikmesriigist sissetoodud värske liha kaudu võivad loomahaigused levida oma riigi territooriumile, võib liikmesriik võtta järgmisi meetmeid, ilma et see piiraks artiklite 3, 4 ja 7 kohaldamist:

a) episootilise haiguse puhangu korral teises liikmesriigis keelata või piirata ajutiselt liha sissetoomist kõnealuse liikmesriigi nakatunud piirkondadest;

b) episootilise haiguse laiaulatusliku leviku korral või uue raske nakkusliku loomahaiguse puhangu korral keelata või piirata ajutiselt liha sissetootmist kogu kõnealuse liikmesriigi territooriumilt.

2. Iga liikmesriik peab oma territooriumil lõikes 1 osutatud haiguste puhkemisest ja nende vastu võitlemiseks võetavatest meetmetest teavitama viivitamata teisi liikmesriike ja komisjoni. Samuti tuleb viivitamata teavitada haiguse likvideerimisest.

3. Liikmesriigi poolt lõike 1 alusel võetud meetmetest ja nende tühistamisest ning vastavatest täpsetest põhjustest tuleb viivitamata teavitada teisi liikmesriike ja komisjoni.

Artiklis 9 sätestatud korras võib teha otsuse nimetatud meetmete muutmiseks, eelkõige nende kooskõlastamise tagamiseks teiste liikmesriikide võetud meetmetega, või tühistamiseks.

4. Lõikes 1 sätestatud olukorra tekkimisel ja kui tundub vajalik, et teised liikmesriigid peaksid samuti nimetatud lõike alusel võetud meetmeid võtma ja lõike 3 alusel tehtud muudatusi kohaldama, tuleb vastavad sätted vastu võtta artiklis 8 sätestatud korras.

5. Käesolevaga tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiivi ühendusesisest värske lihaga kauplemist mõjutavate tervishoiuprobleemide kohta artikkel 8.

Artikkel 9

1. Kui tuleb järgida käesolevas artiklis sätestatud korda, suunab eesistuja küsimuse oma algatusel või liikmesriigi nõudmisel nõukogu 15. oktoobri 1968. aasta otsusega asutatud alalisele veterinaarkomiteele (edaspidi "komitee").

2. Liikmesriikide hääli komitees arvestatakse vastavalt asutamislepingu artikli 148 lõikes 2 sätestatule. Esimees ei hääleta.

3. Komisjoni esindaja esitab võetavate meetmete eelnõu. Komitee esitab meetmete kohta oma arvamuse kahe päeva jooksul. Arvamus võetakse vastu vähemalt kaheteistkümne poolthäälega.

4. Komisjon võtab vastu ja rakendab meetmed viivitamata, kui need on komitee arvamusega kooskõlas. Kui kavandatavad meetmed ei ole komitee arvamusega kooskõlas või kui komitee ei esita oma arvamust, esitab komisjon võetavate meetmete kohta viivitamata ettepaneku nõukogule. Nõukogu võtab meetmed vastu kvalifitseeritud häälteenamusega.

Kui nõukogu ei ole võtnud meetmeid vastu 15 päeva jooksul alates tema poole pöördumisest, võtab komisjon ettepandud meetmed vastu ja rakendab need viivitamata, v.a juhul, kui nõukogu on lihthäälteenamusega kõnealused meetmed tagasi lükanud.

Artikkel 10

Artikli 9 sätteid kohaldatakse kaheksateistkümne kuu jooksul alates küsimuse komiteele suunamise kuupäevast vastavalt artikli 9 lõikele 1 või mõnele muule vastavale sättele.

Artikkel 11

Kuni ühenduse sätete rakendamiseni seoses liha impordiga kolmandatest riikidest ei tohi riiklikud sätted neist riikidest imporditud liha kohta olla soodsamad käesolevast direktiivist tulenevatest sätetest.

Artikkel 12

Liikmesriigid jõustavad käesoleva direktiivi täitmiseks vajalikud õigusnormid enne 1. jaanuari 1974 ning teatavad sellest viivitamata komisjonile.

Artikkel 13

1. Kuni 31. detsembrini 1976 lubatakse Taanil ja Ühendkuningriigil, Põhja-Iirimaa välja arvatud, ja kuni 31. detsembrini 1977 Iirimaal ja Ühendkuningriigil Põhja-Iirimaa suhtes säilitada värske liha importimisel oma siseriiklikud eeskirjad suu- ja sõrataudivastase kaitse kohta, kui nad samal ajal täidavad Euroopa Majandusühenduse asutamislepingu üldsätteid.

Kuni 31. detsembrini 1976 lubatakse Taanil, Iirimaal ja Ühendkuningriigi säilitada värske liha importimisel oma siseriiklikud eeskirjad sigade katku vastase kaitse kohta, kui nad samal ajal täidavad Euroopa Majandusühenduse asutamislepingu üldsätteid.

2. Enne 31. detsembrit 1976 vaadatakse läbi olukord ühenduses tervikuna ja selle erinevates osades veterinaaria valdkonnas toimunud arengute valguses.

Hiljemalt 1. juuliks 1976 esitab komisjon nõukogule aruande olukorra arengu kohta ja vajaduse korral asjakohased ettepanekud, võttes arvesse nimetatud arenguid.

Artikkel 14

Käesolev direktiiv on adresseeritud liikmesriikidele.

Brüssel, 12. detsember 1972

Nõukogu nimel

eesistuja

P. LARDINOIS